

Den 30. oktober da jeg kom til udkanten af Tanjoure, kom den stedfortrædende Naichen ud og inviterede mig inden for byporten. Han var en af Naichens fornemmeste officerer, og han lod sig bære ud i en palakin (red: overdækket bærestol) med et følge af 8 af Naichens elefanter. Han stod af og ønskede mig velkommen på Naichens vegne, og tilbød at jeg kunne sætte mig op på den største elefant. Elefanten var meget stor og havde et fint tæppe med en rød fløjspude, der var der spændt fast med guldsnorre rundt om livet på elefanten. Men jeg undskyldte mig med den skade som jeg havde fået i mit ben på vejen, og lod mig i stedet bære i palakinen.

Den stedfortrædende Naichen fulgte mig til mit logi og spurgte om jeg ville tale med Naichen, for så var det nødvendigt først at tale med den øverste brahman (red: hinduistisk præst). Til det svarede jeg, at jeg intet havde at tale med brahman om, men jo før jeg kunne tale med Naichen, jo gladere ville jeg blive.

Den 1. november spurgte stedfortræder-Naichen om jeg til middag ville tale med Naichen. Da jeg svarede ja, sagde han, at eftersom gæsterne ikke var kommet, skulle jeg købe sukker og silketøj som jeg efter landets tradition skulle forære Naichen. Til det svarede jeg, at jeg måtte følge mit lands skik og ikke give nogle gaver før han havde underskrevet dokumenterne, og om han indvilligede i dette. Klokkeren 14 kom tolken til mig og sagde jeg kunne komme til at tale med Naichen om aftenen ellers ville han tale med mig om morgen. Jeg svarede at det bestemte han.

Den 2. november blev jeg opsøgt ved middagstid. Først skulle jeg gøre rede for formålet med rejsen, dernæst hvorfor jeg var kommet for til dette land for at indgå aftaler, og siden blev det der læst et andet brev op, hvor Naichen fremførte de punkter, som han mente var rimeligt, og hvordan Kongen og han sammen med deres undersåtter kunne være til nytte og gavn for begge riger. Dernæst bad han mig svare skriftligt på de punkter, mens at han, stedfortræder-Naichen, var til stede.

Han roste mig og forsikrede mig at alt ville gå i orden. Men jeg måtte blive i en gammel sal, før jeg kom ind til Naichen i hans palads. Naichen lå på en slags høj trone med en fløjlskynde og pude under sig, og den øverste præst sad ved hans fødder med en biskops hat med perler på hovedet. Jeg måtte ikke nærmere ham mere end 8-10 skridt, så jeg kun stod på det øverste trin af en trappe, hvor han bad mig sidde.

Den 3 om Aftenen var jeg hos Naichen med traktaterne, hvilket han lovede at kigge på snarest og komme med kommentarer. Han snakkede meget om vores lande (red: Danmark), og spurgte, om hvilke side af Portugal vores lande lå på? Han spurgte også ind til min Herres, de engelske, hollandske og portugisiske lande? Hvem af de Herrer var den fornemste?

[...]

Den 11 sendte Naichen fire heste til mig, og bad mig komme. Da jeg kom frem, blev jeg henvist til den plads, hvor den fornemmeste undersåt ellers sad. Da Naichen kom ind afsagde han en bøn til det djævl-billede som var hængt op på væggen. Først skulle alle menneske træde tilbage og jeg blev ført hen til ved siden af trappen. Så satte han sig på knæene på det øverst trin af trappen og bad. Han førte sit hoved ned til gulvet flere gange, imens han udviste stor ydmyghed over for billedet. Da han var færdig, kom to brahmaner hen til ham og hængte kæder om halsen på ham. Kæderne var bundet sammen af urter, så de lignede tørklæder. Tørklæderne gav han derefter tilbage til brahmanerne. Så gik han ned igen og hilste på mig som deres skikke siger man skal. Så gik han igen.

Så kom stedfortræder-Naichen og førte mig ud til hesten, og vi red uden for byen igen. Stedfortræder-Naichen red hen til et hus, hvor han stod af og gik ind. Han lod mig blive ved hesten, mens han forklarede mig, at jeg skulle vente udenfor indtil han kom tilbage (red: kristne måtte ikke komme ind i deres huse). Vi besøgte kort fire huse. Efter det første hus blev han båret ud i en palankin. I det næste red ud på en hest, og dernæst på en elefant. Da vi red tilbage, lod han gaden rydde, Han red til fire huse og efter først hus lod han gaden rydde for mennesker, så ride ved siden af ham i palankinen. Da vi kom tilbage til mit logi, sagde han at jeg kunne hvile mig indtil næste dag, hvor han ville hente mig igen.

[...]

Den 16 var jeg ved middagstid hos Naichen, og han lod mig da se alt sit guldværk og kunstværker. Alle de klenodier, som han og hans 365 Koner brugte. Hvilket var stort meget, men urent guld; og de store ædelstene, var dog fulde af pletter og uskåret. Og deriblandt var store perlekæder og store smykker med ubearbejdede diamanter, smaragder, opaler, safirer, ametyster og rubiner, hvilke jeg roste meget, selvom de ikke var så meget værd som deres størrelse ellers berettigede.

[...]

Samme dag den 18. november var jeg hos Naichen, hvor han mig straks spurgte mig, hvor mange folk jeg ville efterlade i landet? Hvortil jeg svarede, at det kunne jeg da virkelig ikke vide, men formentlig 20 eller 30 mænd. Da spurgte han, at hvordan byen skulle blive større når vi ikke efterlod flere mænd. Han ville gerne have, at byen skulle blive større end Negabatam (red: by i Indien), og han mente at vi skulle handle sammen så der altid var 8 eller 10 skibe på tur mellem vores lande. Til det svarede jeg, at det var vores første rejse, og vi kunne derfor ikke efterlade flere folk, men at der skulle blive tre skibe i landet for at handle, og at jeg egentlig gerne ville have at han underskrev traktaten, hvortil han svarede ja. Om aftenen da jeg skulle tage afsked, ville han dog lige have nogle punkter tilføjet, som han gav mig på skrift. Dermed lod han mig med sin statholder og stedfortræder-Naichen føre rundt i sin sale og sit palads, så jeg kunne se deres pragt. Det var efter deres skikke meget fornemt, og der var alle vegne pyntet med bladguld. Han havde desuden et stort forgylden bog og prægtige senge af sort træ, hvor ben og stolper lavet af elefanttænder. Det var meget fint arbejde, dog ikke der hvor det var overmalet.

(Ove Gieddes beretning, danmarkshistorien.dk. Bearbejdet)